

de skal pines og plages og kastes som en anden bold fra den ene instans til den anden.

De har været ved deres egen læge, de har været ved en speciallæge, de har måske endda været ved to speciallæger. Kommunen siger: Vi skal lige have en ekstra speciallæge. Der kommer en ekstra speciallæge ind, og så sidder borgeren dér med en stribe erklæringer, tre, fire, måske nogle gange fem erklæringer, hvor der i dem alle står: Denne person er 100 pct. uarbejdsdygtig. Og så indgiver borgeren sin ansøgning om at få pension. Så sidder der nogle mennesker, der aldrig nogen sinde har set den borger – de kender ikke borgeren, de har nogle stykker papir, hvor de kan sidde og se, at på hvert eneste af de papirer, de har fra speciallæger, står der: 100 pct. uarbejdsdygtig – og med et pennestrøg siger de: Nej, vi tror kun, at vedkommende er 50 pct. uarbejdsdygtig.

Det er fuldstændig uforståeligt ikke kun for de borgere, der er i klemme i systemet, men også for mig, hvordan nogle mennesker, der aldrig har set den borger, der søger om at få førtidspension, ud fra papirer, der alle siger 100 pct. uarbejdsdygtig, pludselig kan sige: Nej, vi synes kun, at vedkommende er 50 pct. uarbejdsdygtig.

Det kan selvfølgelig ikke lade sig gøre, og et eller andet sted må vi jo se i øjnene, at det system ikke kan blive ved med at fortsætte.

Jeg kunne referere et hav af de henvendelser, jeg har fået, men jeg vil kun nævne én af dem. Vedkommende, som er dværg, har været til en masse forskellige speciallæger og fået konstateret, at ryggen er vokset forkert sammen. Alle siger, at vedkommende er 100 pct. uarbejdsdygtig. Den pågældende ansøger indtager smertestillende medicin hver eneste dag bare for at have livet til at køre nogenlunde fornuftigt. Så sidder kommunen alligevel og siger: Nej, det synes vi egentlig ikke, vedkommende er. Så vedkommende skal i arbejdsprøvning og ned til Revacentret og prøve, om ikke der er lidt arbejdsevne tilbage. Alene turen hjemmefra og så ned på Revacentret kræver, at vedkommende tager en stor mængde ketogan for overhovedet at holde smerterne ud.

Tænk, at vi i dagens Danmark kan behandle borgere på den måde. Det er så åbenlyst for enhver – selv for mig, som ingen former for lægefagligt kendskab har, for jeg aner intet om området – at menigmand blot ved at sidde og se, hvordan det hele er forløbet, og hvordan den sag har udviklet sig, kan sige til sig selv:

Her er ikke rest af erhvervsevne tilbage. Der er intet at komme efter. Lad dog den borger få fred.

Men det vil man ikke. Nej, nej, arbejdsprøvning efter arbejdsprøvning, og selv om arbejdsprøvningen så viser, at vedkommende ikke er i stand til at udføre nogen som helst form for arbejde, så sidder man alligevel oppe på kommunen og siger: Nej, vi synes nu alligevel kun, at vedkommende skal have 50 pct. tilkendegivelse, når vi taler om førtidspension.

Det kan jeg ikke forstå, og jeg kan ikke forstå, at en minister fra et parti, der kalder sig Socialdemokratiet, intet foretager sig her. Jo, der kommer nogle vejledninger til kommunerne osv., men der skal jo gribes revolutionerende fat i det her område, og så skal det gøres klart for de mennesker, der sidder og træffer de her afgørelser: Vi vil ikke finde os i, at borgere, som er syge eller handicappede, bliver behandlet på den her måde. Det vil vi ikke.

Når vi taler om lægekonsulentens rolle, vil jeg godt indledningsvis lige citere, hvad det er, der står i forslaget, for det er ministeren tilsyneladende kommet lidt let hen over. Der står jo:

»Folketinget opfordrer regeringen til snarest muligt at tage initiativ til at sikre, at der skabes øget troværdighed og gennemsigtighed om den virksomhed, som udøves af lægekonsulenter i forbindelse med afgørelse af spørgsmål vedrørende pension, forsikringserstatning m.v.«

Vi har altså ikke i vores forslag her sagt, at det er lægekonsulenten, der træffer afgørelsen, men vi siger netop »i forbindelse med«, og dermed understreger vi også, at lægekonsulenten har en vis indflydelse.

Sagen er jo, at det godt kan være, at lovgivningen foreskriver, hvor stor en rolle lægekonsulenten skal spille og spiller, men ude i det virkelige samfund – og det kunne godt være, at ministeren skulle prøve at bevæge sig ud i den virkelige verden og se, hvad det er, der foregår derude – ser det anderledes ud, end man tror, når man sidder og kigger i støvede bøger herinde på Christiansborg. Lægekonsulenternes rolle er langt større, end vi overhovedet drømmer om herinde i Folketinget.

Der er heller ingen tvivl om, at lægekonsulenternes rolle er blevet misforstået, men hvem har så æren eller ansvaret eller skylden for, at lægekonsulenternes rolle er misforstået? Det har socialministeren, for hver eneste gang jeg sender en sag over til socialministeren og spørger, hvordan det kan dog være, at en borger